

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

HÚSVÉT 2002

A jövő és az örökkévalóság kapujában

Mottó: Azóta a balál - a mi balálunk is - kapu, amely az Atyára nyílik.

(Jelenits István: 12. stáció)

„A jövő elkezdődött” - szerte e hazában olvashatjuk a választási jelszót. „A jövő elkezdődött!” - Akinek füle van a hallásra, szeme a látásra, az még valamit: még többet, még mélyebb üzenetet sejt e mondat mögött. Az már tudja: a teljes és igazi jövő - életünk valódi és hiteles távlat a Húsvétkor: Jézus Krisztus föltámadásával nyílt meg előttünk. Persze, ennek a jövőnek is megvannak a maga történelmi stációi.

Talán a tavasz ezernyi apró csodája: csírázása, csivitelése - meg természetesen a „csodatévő” nap ragvogása jelzészserűen rávilágít a Húsvét titkára is. Az apostolok mostantól Jézust - Jézusnak minden szavát, minden mozdulatát -, sőt hajdanvolt önmagukat is új fényben: a Húsvét fényében látják viszont. Egyszerre minden megvilágosodik előttük, minden a helyére kerül. Valahogy úgy, mint amikor az ember keresztrejtvényt fejt. Bibelődik a szavakkal, olykor egy-egy elhamarkodott megoldással zsákcába fut. Amint azonban felvillan az elrejtett gondolat, megnyílik a kulcsmondat, visszamenőleg minden részlet elnyeri értelmét. Az új összefüggérendszerben az esetleges hibák is kiugranak. Más példa. Egy rabot bekötött szemmel hurcolnak börtönébe. Ha évekkel később, immár szabadon végigjárhatja ugyanazt az utat, mennyi de mennyi részlet megvilágosodik előtte! Bizonyára efféle élményünk lesz majd a végítéleten is.

De vajon tényleg elkezdődött-e már a mi jövőnk? Rendszerint csak a keresztutat, a Nagypénteket látjuk - úgy tűnik, a Húsvét csupán kódos sejtelen, halovány remény. Így vagyunk ezzel akkor is, amikor hazánk történelmét idézzük. Ugye, milyen könnyű lenne évszámokból összeállítani nemzeti keresztutunkat? Nyilván szerepelne benne: 1241-42, 1526, 1711, 1849, 1918-20, 1944-45, 1956... Nem kellene sokáig kutakodnunk, hogy kikerekedjék a 14 stáció.

Hol kezdődik, mikor kezdődik hát a jövő? Mikor árad ki ránk a megváltás áldása, ajándéka? Rajtunk is múlik! Álljon előttünk fölemelt mutatóujjként Martin Buber nevezetes példázata. - Egy ifjú megkérdezi a tudós rabbit: Mester! A keresztények azt állítják, hogy nem kell tovább várni a Messiásra, hiszen megváltott világban élünk. Mit szólsz te ehhez? A bölcs tanító odavezeti a naív fiatalembert az iskola piacra nyíló ablakához, ahonnan jól látható a „való élet”: minden mocskával, minden árnyoldalával együtt. A rabbi most visszakérdez: Fiam, szerinted ez egy megváltott világ?

A rabbi uja ma reánk mutat. Kérdése újra meg újra ismétlődik: „Szerinted ez egy megváltott világ?” Vajon a mi életünk megváltott világról tanús-

codik? Vajon a mi jubiláló egyházközségünk hordozza már az örök boldogság ígérését? Vajon a mi kedves kis hazánk legalább ici-picit a mennyország előszobájának tekinthető?

A jövő Húsvétkor, Jézus Krisztus föltámadásával ugyanis tényleg elkezdődött. Am nap mint nap rajtunk: a mi döntéseinken, a mi tetteinken keresztül bontakozik ki - vagy (ne adj' Isten!) reked meg fejlődésében. Megnyitjuk-e szívünket-lelkünket e jövő előtt? Akarjuk-e földi sorsunkban, közösségi életünkben e jövőt választani, vállalni? Miként az öröklet, a végérvényes jövő is rajtunk áll - vagy rajtunk bukik. Hiszen egyfelől ajándék: a Megváltás ajándéka. Számunkra azonban feladat is: választás és vállalás kérdése!

Jelenits István 14. stációjából: Jézus Krisztus ugyanaz tegnap és ma: mindörökké. Mióta Ő Istenre nyíló kapuvá tette a halált, azóta minden emberi szenvedés a megváltás eszköze lehet. Azóta minden könnyes arcon földereng a húsvéti öröm ígérete is.

Kirsch János diakónus

A Szekszárd Belvárosi Római Katolikus templom alapkövetételének 200. évfordulóját tartjuk 2002. május 27-én. Szeretettel hívunk minden szekszárdi lakost, de különösen a katolikus híveket, keresztény testvéreinket, adjunk hálát együtt Istennek szép templomunkért, mindennapi otthonunkért, ünnepeljünk együtt! Ezen a hétfői napon délután 5 órakor a templomban Schubert G-dúr miséje hangzik fel, majd 1/2 7 órakor Mayer Mihály megyéspástorunk vezetésével együtt mutatjuk be a szentmisét a Szekszárdon szolgált lelkipásztorokkal.

Farkas Béla plébános

Cinege csacsozás

Zengő erdő
Csupa hó, csupa jég,
Cinke konyhán
kiürült a fazék.

Csöröm cseppet
csipeget, csipeget
itt sincs, ott sincs
mit egyek, mit egyek?

Lelnék bár csak
iringót, pirinyót,
kettévagnám
a diót, a diót.

Annyi éhes
pici csőr, kicsi csőr
kér itt részt
a kicsiből, kicsiből.

Mégis bízzunk
cinegém, cinegém,
süt még napfény
hiszem én, hiszem én.

Hódunnácska
kirepedt, kirepedt,
mégis jó szép
kikelet, kikelet.

Kristálycsendben
elaludt a világ
lesz még hernyó
kicsi mag, teli zsák.

Csonkapapi, 2002. január 28.

Gajdos Nikoletta
a Szekszárdon töltött
szép napok emlékére küldte a befogadó
családnak ezt a verset.

Krisztusban Kedves Testvéreim!

Egyházunk történetét szemlélve kitűnik, hogy a természetfölötti hirdetésében mindig segítségül hívta az igaz művészeteket; azok közül is leggyakrabban a leganyagtalanabbat, a zenét. Érthető ez, hiszen a zene igényli a legkevesebb befektetést és mégis az nyújtja a legnagyobb segítséget a szellemi, lelki értékek közvetítésében. A megfelelő színvonalú zene képes kimondani a kimondhatatlant.

Az ősegyház Isten énekekkel való dicséretét örökölte. Lényegében ugyanazokat a zsoltárokat énekelte, amelyeket a zsinagógai gyakorlat ráhagyományozott, csak immár új tartalommal töltte meg – Jézusra és az üdvtörténetre vonatkoztatva.

Az egyházatyák egyikének felismerése – „bis orat qui cantat” („kétszeresen imádkozik, aki énekel”) – szintén gyakorlati tapasztalatból ered. Nagy Szent Gergely és Nagy Károly idejéből is rendre hallunk a „római ének”-ről, annak az összes megtérített területen való alkalmazásáról. Ez nemcsak azt jelenti, hogy létezik az egyháznak saját éneke, hanem azt is, hogy e saját ének országoktól és népektől független egyöntetű, kötelező érvényű használata biztosítja a Rómával való egységet.

A IX. századból ránk maradt írásos emlékek segítségével megtudhatjuk pontosan, hogy mi is az a „római ének”, mi volt az, amihez nemcsak az egyházatyák, hanem a későbbi korok nagy szentjei is fordultak, ha ki akarták fejezni Rómával való egységüket, vagy éppen meg akarták reformálni az elsatnyult liturgiát.

A többszólamúság kialakulásának hajnalán ehhez a dallamkincshez nyúltak cirka hatszáz éven át kizárólagosan, aztán alkalmanként egészen napjainkig a zeneszerzők, amikor egyházzentét komponáltak. Az így született műalkotásokat az egyház mindig szívesen fogadta és integrálta a liturgiába. A reformációt követő újraéledés kapcsán nemcsak az építészet és a festészetet, hanem a zenét is segítségül hívta egyházunk. Sok helyen nemcsak egy-egy kántort vagy organistát, hanem egész kórust és zenekart foglalkoztattak napi rendszerességgel. Jórészt ennek is köszönhető az egyház megújulása.

Napjainkban e világ közönyétől kell visszahódítani az embereket. Egyházunk történelméből tanulva elmondhatjuk, hogy van olyan művészi színvonalú örökségünk, amely nemcsak Rómával köt össze bennünket, hanem utat talál az emberi lélekhez, képes azt Istenhez és az égiekhez emelni. Örökségünk az építészet, festészet, szobrászat terén adott – még ha restaurálásra is szorul időről-időre –, de a zene terén újra és újra életre kell kelteni azt. Erre a szent feladatra hívom és várom mindazokat, akik úgy érzik, kaptak az Istentől talentumot és készek azt kamatoztatni is Isten dicsőségére és testvéreik épülésére. Illő és igazságos, hogy egy ilyen szép számú hívősegregnek jelentős létszámú kórusa legyen.

Szekszárd, 2002. február 22.

Dibusz Ferenc kántor

– A legcsodálatosabb hangszer az emberi hang. Először azért, mert alkotója az Isten, másodszer azért, mert mindig kéznél van.

– A többszólamú kultúrák közül legcsodálatosabb az európai többszólamúság, mert a fizika törvényére, a felhangrendszerre épül.

– Kodály Zoltán szerint a kórusban való éneklés barátságot sző a tagok között anélkül, hogy jelentősebb ideig beszélgetnének egymással. Saját tapasztalatom, hogy akivel egy kórusban énekeltem, évtizedek múlva is barátként köszönt az utcán, szóba elegyedünk egymással, noha korábban a közös beszélgetés csekély volt köztünk. Az éneklés, a közös éneklés csodálatos ereje hozott közel bennünket egymáshoz.

A kóruséneklés szépségéről, értelméről és a liturgiában betöltött vagy betöltendő szerepéről

– A szellemi élet területei kölcsönhatásban vannak egymással, ezért az összecsendő, művészi harmónia, amely az emberi szívüket is összekovácsozza, segít abban, hogy a kórus közösségé is váljon.

– A zeneművek helyes megválasztása azt eredményezi, hogy a fáradságos tanulás rövid időn belül meghozza gyümölcsét és Isten dicsérete egyúttal élményt is szerez hallgatónak és előadónak egyaránt.

– Egyházunk a liturgiában elhangzó szövegek mellett az előírt énekek szövegével is tanítani akar bennünket.

– Az énekek adott esetekben lehetnek olyanok, amelyekbe már az ősegyházban sem kapcsolódott be a gyülekezet, csak a kórus vagy egy szólista énekelte; gondoljunk a traktusra, ami nagybőjt idején az evangélium előtt hangzik. Ilyenkor a nép részvétele az aktív hallgatás, odafigyelés (mint például a prédikáció esetében).

– A szent zene a liturgia integráns része. Tudjuk, hogy a pars principalis, a fő rész az, ami nélkül nem működik az egész; mondjuk szervezetünkben a szív, az agy, stb., a pars integralis – szervezetünkben a láb vagy a kéz – ami nélkül ugyan működik a test, de torzónak hívják. Ha ezt a természeti képet a liturgiára vonatkoztatjuk, akkor világosan látnunk kell azt is, hogy nem elégedhetünk meg pusztán csak valamilyen zenével (műlábbal, műkézzel), hanem meg kell keresnünk az egyház saját zenéjét, hiszen attól nyeri vissza a liturgia eredeti, teljes értékű működését. Nélküle falábú, vagy rosszabb esetben torzó. (Robert Scaris, az Amerikai Egyházzenei Társaság elnökének előadása nyomán.)

– Templomunk 200 éves évfordulója külön okot ad az üdvtörténet eseményeinek még teljesebb ünneplésére. Manapság sokan közönyösek az ünnepekkel kapcsolatban – Te vagy Ön, aki ezt olvasod, olvassa természetesen nem...

Szekszárd, 2002. február 27.

Dibusz Ferenc kántor

A gyógyító szeretet

Ha földi gond, baj
Gyötör, leterít,
Ha úgy érzed már
Ember nem segít,
Van egy hely
Hol vigaszra találsz,
Nem kell pénz, csak őszinte fohász.

Borulj térdre, ne szégyelld magad,
Mert úgy érzed a szíved megszakad.
Az Úr tudja minden bánatod,
És hozzád hajol amikor hívod.
Hittel kérd az Isten kegyelmét
Érzed majd a keze melegét.
Szíved többé nem lesz már szegény,
Lelkedet is előnti a fény.

Ha boldog leszel soha ne feledd,
Hogy Jézus volt, ki segített neked.
Imádd Őt és áldjad Szent Nevét
Ki számon tartja minden gyermekét.

Ha kételyedre senki nem felel,
Ő az aki biztat, felemlél.
Ne törjön le bánat, szenvedés,
Mert van hit, remény, ez nem kevés.

Czirákiné Marika

FELHÍVÁS!

Egyházközségünk a belvárosi templom alapkövetételének 200. évfordulójára emlékezik 2002. május 27-én. Ez alkalommal kiállítás is szeretnénk rendezni, melyen régi fényképek, elsőáldozási-bérmálási emléklapok, dedikált imakönyvek, bibliák, hit-tankönyvek, festmények, missziós tárgyak, stb. szereplnének.

Kérjük, hogy aki ilyenekkel rendelkezik, és akár végleg, akár ideiglenesen nekünk adná, hozza el a plébániára április 10-ig.

Kárpátaljai magyar gyermekek fogadása

„Aki befogad egy ilyen gyereket a nevemben, engem fogad be.” (Mt 18,5) - mondja Jézus.

Ez a szentírási gondolat jutott eszembe akkor, amikor tudomásomra jutott, hogy éhező, nélkülöző kárpátaljai magyar gyermekek jönnek és „befogadó” családokat keresnek.

Jelentkeztünk! A várakozás ideje alatt írával kértük a jó Istent, hogy teljesíteni tudjuk vállalásunkat.

Az érkezés napján izgalommal, várakozással telve gyülekeztünk a vasútállomáson, egymással beszélgetve; vajon kit és milyen gyermeket fogunk kapni, mert két hétig egymás mellett kell élnünk, s bizony a felelősség is óriási. A féltés, aggodás felerősödött bennünk. A vonat befutott, s az izgalom fokozódott addig a pillanatig, amíg „megkaptuk” azt a gyermeket, akit Jézus „küldött” nekünk. Mert ahogy beletette a kis kezét az enyémbé, határtalan bizalom áradt belőle. Ezt nekem meg kellett hálálnom.

A szervezők igen gazdag programmal várták őket, de időt adtak arra is, hogy a gyermekek a családokban „élhessenek”. Az iskolalátogatások mellett jutott idő arra is, hogy a városunkban lévő kulturális, művelődési értékeket bemutassuk, valamint arra is, hogy a nagyáruházakat megnézzük. Ez utóbbiaknak nagy sikere volt, mert a gyermekek többsége hasonlót még nem látott.

A két hét igen hamar elszaladt, s a búcsúzás ideje elérkezett. Színhelye ismét a vasútállomás volt, de most nem a találkozás izgalma, öröme, hanem a búcsúzás miatti szomorúság volt a jellemző. Szeretünk volna húzni az időt, de a vonat megérkezett és a Szózat hangjaival a hivatalos búcsúzás is megtörtént. Sokáig integettünk, s közben arra gondoltam, hogyha ezek a gyermekek tovább fogják adni azt a sok szeretetet, amit itt kaptak, akkor már nem volt hiábavaló az ittlétük.

dr. Föglein Jánosné

Jézus szíve kép

Elnézem szép férfi arcát

szeméből sugárzik

a szeretet

Még nem mutat semmi a Golgotára...

hogy szenvedésre született.

Átadja így a reményt éljük az életet
szépnek jónak.

Legyen erőnk segíteni minden

Kereszthordozónak!

Virág Irén

Nem búcsúztunk

A templom karácsonyi ünnepélyességében gyászmisét hallgatunk, a kis fekete táblán a Te neved: Dr. Baráth György. Béla atya szavai a mi szívünkben is szólnak, tisztelettel, szeretettel és búcsúzóul, de nem tudunk elbúcsúzni.

Hányszor mondtad az égi hazáról, hogy csak a kapun belül, csak egy kis sarokban! Milyen hát a „kapunk belül”, milyen a Teremtővel szemtől szemben? Persze tudjuk az ember által adható választ: csodálatos, a földi élettel össze sem vehető. Mégsem tudunk búcsúzni.

Milyen lehet a szentek és angyalok társasága? Nyilván összehasonlíthatatlanul jobb, mint a miénk, mégsem tudunk búcsúzni.

Kívántuk volna talán, hogy a szörnyű betegségben földi kínjaid még tartsanak? Nem, nyilván nem! Mi ez, amit mégis érzünk legbelül? Nem gondoljuk, hogy szomorúság, mert hisszük, hogy a Szentlélek vigasztaló, nem gondoljuk, hogy önzés, mert Téged is, magunkat is Isten színe elé kívánjuk, a kis sarokba. A Mindenható terveibe ki lát bele?

Imre atya temetési beszéde evangelizáció volt, minden szava igaz, semmi túlzás. Ime egy szentségi élet. Ime egy példa, lehet követni. Ezernél is többen hallották most, több tucatnyian pedig tudtuk is: napi két szentmise szentáldozással, heti két nap böjt, 2-3 heti rendszeres gyónás, zarándoklatok, engesztelés. Első volt az Isten, s aztán a család jött. Miért ültél leghátul az utolsó padban a szentmisén? Hogy még onnan is a műtöbe siethess, fáradhatatlanul, türelmesen és kedvesen. Akár betegségeinkkel, akár a hitélettel kapcsolatosan kérdeztünk, mindig volt idő ránk. S nemcsak idő, hanem mondanivalód is, mindig és mindig hangsúlyoztad a szentségek fontosságát, a szentmise értékeit, Jézus isteni-emberi mivoltának jelentőségét...

Megvittad velünk saját kétségeidet is. Ezek többnyire az emberi elme számára felfoghatatlan hitteológiai kapcsolatos olyan kérdések voltak, melyre mi épp úgy csak a hit válaszát tudtuk adni. Milyen jók is voltak ezek a beszélgetések. De vajon elmúltak a temetéssel? Vajon mindaz, amit tanultunk Tőled, nem folytatódik tovább? Vajon aggódunk kell érted, mert veszélyben az üdvösséged, vajon nem a lehető legeslegjobb helyen vagy? De igen!!! Így hát elengedünk – mert ez Isten akarata és mi engedelmes hívek vagyunk –, de nem búcsúztunk, mert ugyanígy itt vagy köztünk példádval, humoroddal, mélységes hiteddel, egész szellemiségeddel. Kérünk, járj közbe értünk, hogy elnyerjük a kis sarkunkat mi is.

Viszontlátásra!

Mindannyiunk nevében Marietta

*Boldog Húsvéti Ünnepeket kívánunk!
Imádkozzunk
Magyarországért!*

Belvárosi plébánia hirdetései

Március 15-17. TRIDUUM, vezeti P. Dióssi Géza Kornél domonkos atya
Március 23. délelőtti általános iskolásaink első szentgyónása, este 10 órakeresztút a Remete kápolnától
Március 24. az új katekumen csoport fiataljainak BEFOGADÁS szertartása
Március 28. Nagycsütörtök, Pécssett délelőtti 9 órakeresztút a püspöki szentmise a szent olajok megszentelésével és a papi fogadalom megújításával, itthon este 6 órakeresztút, utána szentségimádás
Március 29. Nagypéntek, délelőtti 1/2 10 órakeresztút, az esti szertartások 6 órakeresztút (Passio, hódolat a kereszt előtt, áldozás)
Március 30. Nagyszombat, reggel 8 és 10 között szentgyónásra alkalom, Vigília szertartás este 9 órakeresztút (tűzszentelés, húsvéti örömeinek, olvasmányok, vízszentelés, szentmise áldozati része, ételmegáldás)
Március 31. Húsvétvasárnapján a körmenet a 9 órai szentmise után
Április 4. Jegyestanfolyam befejezése, este 1/2 7 órakeresztút, utána agapé
Április 7. Az Isteni Irgalmasság vasárnapja, délután 2 órakeresztút a Jézus Szíve Család szentőrája Magyarországeresztút
Április 8. Jézus Szíve Család havi szentségimádási órája este 1/2 6 órakeresztút
Április 13. este 1/2 6 órakeresztút fatimai imaóra
Április 15-16. beiratás a Szent József Katolikus Iskolába
Április 17-18. beiratás a Szent Rita Katolikus Óvodába
Április 21. Papi hivatások vasárnapja
Április 26-27. HH-s házaspároknak Jelenlét hétvége
Május 11. elsőáldozó iskolásaink szentgyónása
Május 12. hittanosaink elsőáldozása
Május 16-20. egyházközségi záróközlöklet Csíksomlyóra
Május 27. Belvárosi templom alapkövetelése 200. évfordulója, délután 5 órakeresztút Schubert G-dúr miséje, este 1/2 7 órakeresztút koncelebrációs szentmise Mayer Mihály megyéspüspök és a Szekszárdon szolgált papok részvételével
Június 1. Egyházközségi Nap Remetén
Június 9. Évzáró Te Deum hittanosainknak a délelőtti 9 órai szentmisén
Június 15. Papszentelés Pécssett délelőtti 10 órakeresztút

Belvárosi plébánia hírei

2001. december 8-tól
2002. március 15-ig

Megkeresztelték

Kajtár Fanni
Bakó Balázs
Fülöp Martin Benjamin
Szamos Erzsébet
Csoma Bence
Jónás Henrik Leonard
Pacheco Liliana
Horváth Eszter
Schmidt Paulina Dzsenerifer
Diramerján Ákos Miklós
Piros Viktória

Meghaltak

Takács Bonifác
Müller Istvánné
Cselenkó Lajos
Dr. Vörös Lászlóné
Szász Ágoston
Bauer Márkusné
Csötönyi Dánielné
Kovács Jánosné
Bekes József
Szigetvári Józsefné
Buzás Ferencné
Dr. Baráth György
Schmidt Ferenc
Weischenbacher Lászlóné
Dr. Szele Miklós
König Istvánné
Eszterbauer Erzsébet
Deé Józsefné
Varga Imréné
Forgács Józsefné
Topán László

Binder János
Török Frigyes
Schlotter Andrásné
Kolompár Rozália
Zsíros Jánosné

Megszentelték

Weigl Róbert-Illes Erika
Hájas Tamás-Kongyecsny
Adrienn

Újvárosi plébánia hírei

Gaudete: az adventi öröm vasárnapjától Laetare: a nagyböjti öröm vasárnapjáig

Megkeresztelték:

Takács Dóra
Komiáti Laura
Farkas Sebastian
(Sebestyén) Attila

Meghaltak:

Pusztai Imréné
Dr. Jankó Andrásné
Farkas Jánosné
Schmidt Józsefné
Puxler Mihály
Nyéki János
Bodor Ferenc
Békei Jánosné
Böte Géza
Elmauer Teréz
Patyi Károlyné
Kelemen Jánosné
Zsiga Józsefné
Fodor József
Vadászi Bertalanné
Zemán József

A Szent Rita Katolikus Óvoda élete hamvazószerdától húsvétféig

A keresztény ember számára a gyermek Isten ajándéka, az élet folytonosságának láncszeme. Az Isten adta természet és erkölcs törvényei szerint lép be az életbe, és az Isten adta törvények szerint kell belőle embert fejlesztenünk.

Ezt az elvet követve kezdtük meg nagybőjti időszakunkat. Károly atya hamuval megjelölte a homlokunkat, ezzel is jelezve, hogy e világon pici porszemek vagyunk. Magunk készítette kis bőr keresztet hordtunk, megkönnyítve Jézus keresztcipelését. Ezekre a keresztekre egy-egy virág került jószágért, segítőkészségért, vigasztalásért, bocsánatkérésért.

„Meglepem az Édes Jézust,
ma engedelmes leszek
ha nehéz is, megpróbálom,
ma mindent neki teszek.

Kicsiny szívem szeret Téged
Golgotára elkísérlek
Bánatodban vigasztallak
Fájdalmadban megsiratlak.”

Óvodánk fontos feladatának tartja a hagyományápolást. Részt vettünk a művelődési házban rendezett „Jeles napokon”, ahol megtekintettük a Bartina Néptánc Együttes műsorát.

Március közepén nyílt hetet tartottunk, sok színes programmal vártuk leendő óvodásainkat és szüleiket. Bemutattuk az óvodánkat is. A mezenapon az erkölcsi nevelés a mesén keresztül bábozással, dramatizálással valósult meg. Kézműves napunkon tűzzománc díszeket, ajándékokat készítettünk húsvétra, különböző technikákkal kokárdákat csináltunk, melyekkel azonnal fel is díszítettük a termeinket, így készülve a másnapi nagy nemzeti ünnepünkre, március 15-re. Énekes játékokkal, körjátékokkal ünnepeltük március 15-ét, megemlékezve nemzetünk hőseiről.

Márciusban városi sportvetélkedőn, OVI-kupán vettünk részt a nagycsoportosokkal, ahol becsületes küzdelemmel bronzérmeket nyertünk.

Az ORFK Országos Balesetmegelőzési Bizottság gyermekrajzpályázatát hirdették, ahol a „Szupercsapat” nagycsoportunk közös munkája

továbbjutott Budapestre az országos zsűrizésre.

A családok védőszentjéről, Szent Józsefről, az apák szeretetéről, gondoskodásáról sokat beszélgettünk József napon. A teremtett világ szépségeinek, jelenségeinek, összefüggéseinek megismerésére, a környezet szeretetének kialakítására, a környezetvédelemre neveljük gyermekeinket. Megfigyeltük a természet éledését, a tavaszi virágok újulását. A víz világnapján a környezetvédelem fontosságát emeltük ki.

Nagyhétre húsvéti díszbe öltöztek a csoportosbábok. Szorgos óvónői kezek készítették a kicsik ajándékait, nyuszikat, csibéket, tojástartó díszeket. Tojást festettünk, a fiúk locsolóverset tanulnak. Sok szeretettel kívántunk egymásnak örömteli, szép húsvéti ünnepeket!

„Jézus, te már mindig velünk vagy,
nem hagysz minket soha magunkra.
Segítesz, ha kérünk, szívesen,
fogd a kezünk mindig erősen!”
Ámen

Szilvén Simon Ágnes